

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 199/22

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ

העותרת: התנועה למען איכות השלטון בישראל

נגד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. פרקליט המדינה
3. שרה נתניהו

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד אליעד שרגא; עו"ד אריאל ברזילי

בשם המשיבים: עו"ד נטע אורן; עו"ד אבי מיליקובסקי

בשם המשיבה 3: עו"ד יוסי כהן

פסק-דין

השופט י' עמית:

עתירה למתן צו על תנאי המורה למשיבים 1-2 (להלן: המשיבים), בין היתר, לבוא וליתן טעם מדוע לא תוגש תביעה אזרחית נגד המשיבה 3 (להלן: המשיבה), וזאת על רקע ההליך הפלילי שהתנהל נגדה בפרשה המוכרת במחוזותינו כ"פרשת החמגשיות".

רקע עובדתי

1. בחודש יוני 2018 הוגש לבית משפט השלום בירושלים כתב אישום נגד המשיבה ונגד עזרא סיידוף, ראש אגף בכיר משאבים חומריים ומבצעיים במשרד ראש הממשלה. כתב האישום ייחס למשיבה עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ומרמה והפרת אמונים, זאת בשל יצירת מצג שווא לפיו לא מועסקת במעון ראש הממשלה מבשלת במשרה מלאה. על פי כתב האישום, הדבר נעשה במטרה להשיג במרמה את מימון המדינה לארוחות מוכנות בשווי כולל של כ-359,000 ₪, ארוחות שהוזמנו למעון ראש הממשלה משפים וממסעדות (ת"פ 18-06-52605).

2. בהמלצת בית משפט השלום, התקיים הליך גישור בפני ס' הנשיא השופט מ' כדורי, בעקבותיו התגבש הסדר טיעון לפיו כתב אישום יתוקן וייחס למשיבה קבלת ארוחות מוכנות עבודה ועבור בני משפחתה ואורחיהם, בתקופה שבין חודש ספטמבר 2010 לחודש מרץ 2013, בשווי כולל של 175,000 ₪; המשיבה תודה בכתב האישום המתוקן ותורשע בעבירה של ניצול מכוון של טעות הזולת שאין בו מרמה, עבירה לפי סעיף 416 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977; והצדדים יעתרו במשותף לעונש מוסכם הכולל קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי למדינה בסך 45,000 ₪. עתירה שהוגשה לבית משפט זה כנגד הסדר הטיעון, נדחתה (בג"ץ 3741/19 משגב נ' פרקליט המדינה (13.6.2019)).

ביום 16.6.2019 הרשיע בית משפט השלום (כב' הנשיא א' חן) את המשיבה על יסוד הודאתה בכתב האישום המתוקן, וגזר עליה את העונש המוסכם לו עתרו הצדדים. בית המשפט עמד על מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן בעבירה של קבלת דבר תוך ניצול מכוון של טעות הזולת, והעמיד את מתחם הענישה בין קנס, לעיתים בצירוף של"צ, לבין מאסר מותנה. עוד עמד בית המשפט על שיקולים לחומרה ולקולה בעניינה של המשיבה, כשבין האחרונים נמנים קשיים משפטיים המאפיינים את התיק; העדר יכולת להבחין בין הוצאות שהוצאו עבור ארוחות פרטיות לבין ארוחות שהוזמנו עבור אורחי ראש הממשלה ורעייתו; עברה הנקי של המשיבה; ונטילת האחריות מצידה שהביאה לחסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי ציבור. על כן נקבע כי במכלול הנסיבות, הסדר הטיעון הוא הסדר ראוי המשקף נכונה את מעשי המשיבה ואת חומרתם במישור הפלילי.

אציין כי המדינה הגישה בקשה לתיקון גזר הדין, בה טענה כי יש להשמיט את הקביעה הנוגעת לחוסר היכולת להבחין בין הוצאות ציבוריות להוצאות פרטיות שהוצאו על ידי המשיבה, בהיותה קביעה עובדתית שאין לה בסיס בכתב האישום המתוקן. בית המשפט דחה את הבקשה בהחלטה מנומקת, בהתחשב בנוסחם השונה של כתב האישום המקורי וכתב האישום המתוקן.

3. לאחר דברים אלה, ביום 27.5.2021 התפרסמה הודעה מטעם היועץ המשפטי לממשלה על אודות החלטתו שלא להגיש תביעה אזרחית נגד המשיבה בגין הפרשה המתוארת לעיל. בהודעה צוין כי היועץ המשפטי לממשלה החליט לאמץ את עמדתם המקצועית של גורמים בחטיבה האזרחית בפרקליטות המדינה בעלי המומחיות הרלוונטית לעניין (המשנה לפרקליט המדינה (עניינים אזרחיים), פרקליטת מחוז ירושלים (אזרחי), ומנהל היחידה לאכיפה אזרחית בפרקליטות המדינה), אליה הצטרפו ממלא מקום פרקליט המדינה וגורמים נוספים (המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (ניהול

ותפקידים מיוחדים), המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט פלילי) והמשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים)).

בהודעה פורטו השיקולים שעמדו בבסיס ההחלטה, ובין היתר צויין כי על אף חומרת המעשים; קיומו של פסק דין מרשיע; והחשיבות הרבה שבהגשת תביעות אזרחיות לשם הטבת נזקי המדינה וההגנה על האינטרס הציבורי – הצטברותם של שיקולים הנוגעים להשבה החלקית שביצעה המשיבה; התועלת המצומצמת שצפוי ההליך האזרחי להוליד למדינה, אם בכלל; קשיים משפטיים בניהול ההליך; ועוד – כל אלה הכריעו את הכף לטובת ההחלטה שלא להגיש תביעה אזרחית במקרה הפרטני. בהודעה אף הובהר כי לשיטתו של היועץ המשפטי לממשלה, ישנה חשיבות רבה בעשיית שימוש בכלים מהמשפט האזרחי כגון הגשת תביעות כנגד מי שהסב נזק לציבור, ולפיכך, ככלל, יש ללכת בדרך זו בנסיבות המתאימות וככל שהדין מאפשר זאת.

4. בעקבות החלטה זו של היועץ המשפטי לממשלה, פנתה העותרת למשיבי המדינה בבקשה לשקול מחדש את ההחלטה ולהגיש תביעה אזרחית נגד המשיבה. לטענת העותרת, במשך כארבעה חודשים פניותיה למשיבים לא זכו לכל מענה ותשובתם נמסרה רק לאחר הגשת עתירה בנושא לבית משפט זה (בג"ץ 7155/21 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה (15.11.2021)). העתירה נמחקה לאחר הגשת התשובה בהינתן השינוי שחל במסד העובדתי ותוך שמירת טענות הצדדים וחוב המשיבים בהוצאות). בתשובת המשיבים נמסר, בהתייחס לגופם של דברים, כי עמדת היועץ המשפטי לממשלה בעניין נבחנה לאחרונה פעם נוספת והחלטתו בסוגיה נותרה בעינה. לתשובה צורפו סיכומי דיונים שהתקיימו בראשות היועץ המשפטי לממשלה ביום 4.11.2020 וביום 7.4.2021 בשאלת הגשתה של תביעה אזרחית נגד המשיבה, ובהם פירוט הנימוקים העומדים בבסיס ההחלטה.

על רקע זה פנתה העותרת פעם נוספת למשיבים בבקשה לשקול בשנית את עמדתם אל מול טענותיה המפורטות של העותרת. משניתנה תשובתם המנומקת של המשיבים לפיה גם לאחר בחינת טענות העותרת לא נמצא כי יש מקום לנקוט בהליך אזרחי בנסיבות העניין, הוגשה העתירה שלפנינו.

תמצית טענות הצדדים לעתירה

5. לטענת העותרת, הימנעות המשיבים מנקיטת הליכי אכיפה אזרחיים נגד המשיבה חורגת באופן קיצוני ממתחם הסבירות והמידתיות ונוגדת את עקרונות המשפט המנהלי.

לשיטתה, שיקולי הרתעה, חיזוק אמון הציבור במוסדות השלטון, עקרון כיבוד שלטון החוק וההגנה על הקופה הציבורית – כל אלה מחייבים השבה מלאה של הכספים שנגזלו וכן שיפוי של המדינה בגין הנזק שנגרם ממעשי המשיבה ובגינם הועמדה לדין פלילי. העותרת הצביעה על ההפרש המשמעותי שבין הסכום המקורי שבו הואשמה המשיבה והסכום המתוקן שבו הודתה ובגינה הורשעה, לבין הסכום שנפסק לחובתה במסגרת ההליך הפלילי; על כך שלשיטתה של העותרת, הקופה הציבורית כבר נושאת בעלויות שונות שהסכו מעשי המשיבה בפרשות קודמות שבהן הייתה מעורבת; ועל כך שמדוח מבקר המדינה עולה כי השימוש בכלי אכיפה אזרחיים אינו ממוצה כאות. לטענתה, הגשת תביעה אזרחית עולה עם עמדתו המוצהרת של היועץ המשפטי לממשלה, והחלטתו מתעלמת משיקולים משמעותיים ואינה עורכת את האיזון הראוי בנסיבות העניין.

עוד טענה העותרת, בין היתר, כי ההחלטה להימנע מהגשת תביעה אזרחית אינה עולה בקנה אחד עם מקרים אחרים שבהם ננקטו הליכי אכיפה אזרחיים בעקבות הרשעה בפלילים, ובפרט פרשת אבנון (ע"א 6266/19 מדינת ישראל המינהל האזרחי באיו"ש נ' אבנון (25.8.2021) (להלן: עניין אבנון)), שם הוגשה תביעה אזרחית נגד עובד מדינה שהורשע בלקיחת שוחד. השוואת מכלול נסיבות העניין לנסיבות המקרה הנדון בעניין אבנון, מחייבת לשיטת העותרת את המסקנה כי יש לפעול באופן דומה גם בעניינה של המשיבה. עוד נטען כי ההבחנה הבלתי סבירה בין הפרשות מצביעה על העדר עקביות ואחידות במדיניות המשיבים בנושא הגשת תביעות אזרחיות עקב הליכים פליליים, ומחזקת את תחושת אי השוויון ואת הפגיעה באמון הציבור. אי לכך, במסגרת העתירה התבקש סעד נוסף שעניינו בפרסום המדיניות הננקטת לגבי הגשת תביעות אזרחיות לאחר סיום הליכים פליליים כנגד מי שפגע בקופה הציבורית.

6. בתגובתם המקדמית טענו המשיבים כי דין העתירה להידחות על הסף, בהעדר עילה להתערבות שיפוטית. לשיטתם של המשיבים, שאלת הגשתה של תביעה אזרחית נגד המשיבה נבחנה בכובד ראש ובהליך מנהלי תקין על ידי הדרגים הבכירים והרלוונטיים ביותר בפרקליטות המדינה ובמערך הייעוץ המשפטי לממשלה, ולא נפל כל פגם בהחלטתם להימנע מנקיטת הליך אזרחי. המשיבים הדגישו את שיקול הדעת הרחב הנתון למדינה בהחלטה על נקיטת הליכים אזרחיים, וסברו כי ההחלטה שלא להגיש תביעה אזרחית במקרה הנדון היא החלטה סבירה שאינה מגלה עילה להתערבותו של בית משפט זה על פי אמות המידה הנהוגות בהקשרים דומים. החלטת היועץ המשפטי לממשלה התקבלה לנוכח הצטברותם של שיקולים ענייניים ומקצועיים, ראייתיים בחלקם, והעותרת לא עמדה בנטל להוכיח כי עסקינן במקרה המצדיק התערבות. לעניין הסעד שעניינו פרסום מסמך מדיניות, המשיבים טענו כי מסמך מעין זה טרם גובש

ותהליך גיבושו ארוך ומושפע מצבירת ניסיון ומפסיקות בתי המשפט בנושא. נטען כי גורמי המטה בפרקליטות המדינה מלווים ומנחים את עבודת המחוזות במטרה להבטיח התנהלות מתואמת, ועם הבשלתו וגיבושו של מסמך הנחיות, הדברים יפורסמו כמקובל.

7. אף המשיבה טענה כי דין העתירה להידחות על הסף, הן מחמת השיהוי שנפל בהגשתה הן לגופם של דברים. כן נטען כי דין העתירה להידחות אף בשל חוסר תום לבה של העותרת והטחת טיעונים מכפישים כלפי המשיבה, וכי הגשת העתירה נגועה בשיקולים פוליטיים. המשיבה הפנתה לגזר הדין של בית המשפט הפלילי שמצא כי העונש שעליו הוסכם הוא עונש המשקף כראוי את המעשים שנעשו ואת חומרתם במישור הפלילי; לקביעה כי הארוחות שנצרכו הוזמנו גם, ואולי בעיקר, לטובת הזנת אורחים רשמיים במעון ראש הממשלה, ולא ניתן להבחין בין הוצאות אלה לבין הוצאות פרטיות; ולכך שכתב האישום לוקה בקשיים ראייתיים ומשפטיים שהציבו בפני התביעה מכשול משמעותי. לשיטתה, ככל שתוגש תביעה אזרחית נגד המשיבה, יתנהל למעשה ההליך מחדש ויכלול הגשת ראיות בנוגע למעשים שהתבצעו בשנים 2010-2013, וברי כי אין בניהול ההליך כדי להיטיב עם אינטרס הציבור. אף המשיבה חזרה והדגישה את שיקול דעת רשויות התביעה בהחלטות מהסוג דנן, וטענה כי במכלול הנסיבות והשיקולים ההחלטה מצויה במתחם הסבירות.

דיון והכרעה

8. לאחר שבחנו את העתירה והתגובות, מצאנו כי דין העתירה להידחות על הסף, בהעדר עילה להתערבות בהחלטתו של היועץ המשפטי לממשלה.

9. נקודת המוצא של דיוננו היא שיקול הדעת הרחב המסור לרשויות התביעה והאכיפה, לצד אמות המידה המצומצמות שנקבעו להתערבותו של בית משפט זה בהחלטותיהן. "[...] בית המשפט אינו מחליף את רשויות החקירה ואכיפת החוק, אינו מסיג את גבולן ואינו פועל כ'תובע על' או כ'יועץ משפטי-על' או כ'שופט חוקר' (עע"מ 7485/19 קשקוש נ' מדינת ישראל - משרד המשפטים, פסקה 28 (6.7.2020); בג"ץ 6087/17 אייבי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 4 (24.9.2017)).

הדברים נאמרו אין ספור פעמים בפסיקה בהתייחס להליכים פליליים ולשיקול דעת התביעה בהחלטה אם לפתוח בחקירה פלילית ולהעמיד לדין מאן דהוא. התערבות בית המשפט בכגון אלה, שמורה למקרים חריגים (וראו, מבין רבים, בג"ץ 6271/96 בארי

נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ(4) 425, 428-429 (1996); בג"ץ 1689/02 נימרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 49, 55-56 (2003); בג"ץ 5305/08 עמותה לקידום מימשל תקין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 9 (24.11.2009); בג"ץ 3194/20 הליכוד תנועה לאומית ליבראלית נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 1 לפסק דיני (29.12.2020). ההלכה שלעיל כוחה יפה גם בהקשרים קרובים כגון במישור המשמעתי (בג"ץ 10243/03 ארדן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נט(2) 306, 317-318 (2004); בג"ץ 6410/14 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה, פסקה 110 (4.2.2015) (להלן: עניין התנועה למען איכות השלטון); בג"ץ 7150/16 המרכז הרפורמי לדת ומדינה התנועה ליהדות מתקדמת בישראל נ' שרת המשפטים, פסקה 15 לפסק דינו של השופט א' שטיין), וכוחה יפם אף במישור האזרחי, בשינויים המחויבים, ביחס לנקיטת הליך אזרחי על ידי מי מרשויות המדינה (ראו והשוו לאמור בבג"ץ 7290/07 דטה חוק ומשפט בע"מ נ' הנהלת בתי המשפט, פסקאות 9-10 (6.4.2010), שם נדחתה עתירה להורות להנהלת בית המשפט להגיש תביעה כנגד חברה מסוימת. עוד ראו והשוו לבג"ץ 1398/04 בן חורין נ' רשמת העמותות, פסקה 4 (19.1.2006), שם נתקפה החלטת רשם העמותות ליזום הליך לפירוק עמותה מחמת פעילות בלתי חוקית).

10. ההחלטה על הגשת תביעה אזרחית עקב הליך פלילי מצויה בליבת שיקול הדעת של המשיבים, ונדמה כי לא בכדי לא הוצג בפנינו תקדים שבמסגרתו נעתר בית משפט זה לסעד מהסוג הנדון. זאת ועוד, ההחלטה בעניינה של המשיבה התקבלה לאחר הליך סדור ומקיף על ידי הגורם הבכיר ביותר במערכת אכיפת החוק, בהתבסס על עמדתם של הגורמים הבכירים והרלוונטיים ביותר בפרקליטות המדינה ובמעריך הייעוץ המשפטי לממשלה, הם בעלי המומחיות הדרושה לעניין (ונשוב ונמנה רק את חלקם: ממלא מקום פרקליט המדינה (דאז), המשנה לפרקליט המדינה (עניינים אזרחיים), פרקליטת מחוז ירושלים (אזרחי) ומנהל היחידה לאכיפה אזרחית בפרקליטות המדינה).

11. הן בהחלטתו המקורית הן במענה לפנייתה של העותרת, היועץ המשפטי לממשלה פירט את השיקולים השונים שעמדו ביסוד החלטתו, וביניהם: קיומו של הליך פלילי ונטילת אחריות מצד המשיבה; ההשבה החלקית של הכספים שנטלה העותרת מקופת המדינה במסגרת ההליך הפלילי; הקצאת המשאבים שידרשו לניהול ההליך האזרחי ומורכבותו הצפויה, בין היתר בהתחשב בחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, מה שצפוי לעורר דיונים בסוגיות של התיישנות ושיהוי, וקביעת בית המשפט הפלילי כי לא ניתן להפריד בין הוצאות למטרת אירוח רשמי לבין הוצאות פרטיות.

עינינו הרואות אפוא כי בין השיקולים שנמנו על ידי היועץ המשפטי לממשלה נמנים גם שיקולים ראייתיים, ובהיקש מהדין הפלילי, כאשר בדיות ראיות עסקינן, היקף הביקורת השיפוטית על החלטות רשויות התביעה מצומצם עוד יותר (בג"ץ 5675/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נט(1) 199, 209 (2004); דנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 לפסק דיני (15.12.2021); עניין התנועה למען איכות השלטון, פסקה 79). עוד בהקשר זה יוער, כי כפי שנלמד מגזר הדין בעניינה של המשיבה, כבר במסגרת הטיעונים לעונש הסביר ב"כ המאשימה כי התיק אינו נטול קשיים ראייתיים וניהולו צפוי להיות ארוך ומורכב, בהתחשב ברשימת עדי התביעה הכוללת למעלה מ-80 עדים הצפויים להעיד על אירועים שהתרחשו לפני שנים לא מעטות.

12. לשיטתה של העותרת, הנימוקים והקשיים הנזכרים בהחלטת היועץ נחלשים ולא "הכצקתה", בין היתר לנוכח הודאת המשיבה ונטל הראיה הקיים בהליך אזרחי. העותרת מרחיבה ומפרטת על אודות פרשות קודמות שלשיטתה הסבו נזק לקופת המדינה בגין מעשי המשיבה (בעקבות אחת מהפרשות העותרת אף הגישה עתירה דומה לזו שבפנינו, בג"ץ 9869/16 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה (31.7.2017), שנדחתה לאחר שמיעת טענות הצדדים בעקבות המלצת בית המשפט); כמו גם על נסיבות פרשת אבנון והשוואתן לענייננו. עם זאת, אין לומר כי בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה ניתן לשיקולים אלה משקל חסר. בתגובת המשיבים לעתירה פורטו מגוון תבחינים ומישורים בהם נבדלת פרשת אבנון מענייננו, פרט לחומרת העבירה (ולמשל, המחלוקת העובדתית שנותרה לבירור בכל אחת מהפרשות, בעיקר לנוכח קביעתו של בית המשפט הפלילי בנוגע ליכולת להבחין בין הוצאות ציבוריות לפרטיות). גם הטענה להוצאות אחרות-קודמות לא נעלמו מעיני היועץ המשפטי לממשלה, ועמדתו הייתה כי הוצאות אחרות, ככל שנגרמו, לא "יכולות להיות שיקול בעל משקל המצדיק בפני עצמו הגשת תביעה אזרחית בפרשה שבנדון".

13. במענה לפניית העותרת הודגש כי הצטברות השיקולים הביאה למסקנה כי חרף קיומה של הרשעה, לא יהיה זה נכון, בנסיבות המקרה הקונקרטי, לנקוט נגד המשיבה הליך אזרחי בנוסף להליך הפלילי. בסופו של יום, לאחר שקילת מכלול השיקולים הענייניים והמקצועיים, לרבות ההיבטים הציבוריים שבפרשה, היועץ המשפטי לממשלה מצא כי בנסיבות העניין, האיזון שבין התועלת הצפויה למדינה מניהולו של ההליך לבין ניהול ההליך עצמו אינו מצדיק את הגשת התביעה. החלטתו זו לקחה בחשבון כאמור את מכלול השיקולים, אינה חורגת ממתחם הסבירות ומשכך אינה מגלה עילה להתערבותנו.

14. יש להדגיש כי היועץ המשפטי לממשלה הבהיר את עמדתו לפיה קיים אינטרס ציבורי מובהק בעשיית שימוש בכלים מהמשפט האזרחי נגד מי שגרם נזק לציבור, זאת הן לנוכח שיקולי הרתעה הן לצורך מניעת מצב שבו "חוטא יצא נשכר". עמדת המשיבים כפי שהובאה גם במסגרת ההליך שלפנינו היא, כי ככלל יש ללכת בדרך זו ככל שהדין מאפשר זאת ובנסיבות המתאימות.

מתגובת המשיבים עולה כי המהלך של הגשת תביעות אזרחיות לאחר הליכים פליליים החל להתרחש באופן סדור בעשור האחרון ועודנו בשלבי גיבוש. בתקופה זו, המדינה הגישה תביעות אזרחיות בודדות ופסיקת בתי המשפט בנושא החלה להינתן רק במהלך השנה-שנתיים האחרונות. הגורמים האמונים על הנושא בפרקליטות פועלים לגיבוש עקרונות פעולה וליווי של יחידות הפרקליטות השונות, וזאת על סמך הניסיון הנצבר וההיזון החוזר מפסיקת בתי המשפט, שעודנה בראשיתה. במקביל, הגורמים הרלוונטיים בפרקליטות המדינה מנחים את עבודת המחוזות השונים במטרה להבטיח התנהלות מתואמת, לימוד תובנות והעמקת הידע בתחום. בתגובת המשיבים אף נמסר, כי בהתחשב בכל אלה, הליך גיבושו של מסמך הנחייתי הכולל קווים מנחים לעבודת הפרקליטות, הינו מטבע הדברים הליך ממושך. נכון למועד זה, טרם אושר מסמך מדיניות בנושא אשר התגבש לכלל הנחייה, ועם הבשלתו וגיבושו הדברים יפורסמו כמקובל.

15. בהתחשב באמור בתגובת המשיבים, לא מצאנו במועד זה להורות על פרסום מדיניות או הנחיות שהליך גיבושן מצוי בעיצומו. חזקה על המשיבים כי יפעלו בהתאם להצהרתם ויפעלו לגיבוש הנחיות ביחס למדיניות הנוהגת בהגשת תביעות אזרחיות בעקבות הליכים פליליים ולפרסום ההנחיות עם השלמת גיבושן.

16. סוף דבר, שהעתירה נדחית.

העותרת תישא בהוצאות המשיבה והמדינה בסך 5,000 ₪ כל אחת (סה"כ – 10,000 ₪).

ניתן היום, ה' בניסן התשפ"ב (6.4.2022).

